

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/55/2017
Identifikačné číslo spisu: 1115206336
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1115206336.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu: AD-RIVA s.r.o., so sídlom Nám. SNP 15, 811 08 Bratislava, IČO: 35 878 606, zastúpeného HAVLÁT & PARTNERS, so sídlom Rudnayovo námestie 1, 811 01 Bratislava, ktorého správcom je SKP, k.s., so sídlom Palisády 33, 811 06 Bratislava, o návrhu správcu na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku, o dovolaní Ing. K.C., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom Q., korešpondenčná adresa I., zastúpeného mzlegal, s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Bernolákova 2, 901 01 Malacky, IČO: 36 861 529, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. januára 2017, č. k. 1CoKR/90/2016-235, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

1. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. septembra 2016, v konaní vedenom pod č. k. 6K/11/2015-215, súd prvej inštancie rozhodol, že konkurz na majetok úpadcu AD-RIVA s.r.o., so sídlom Nám SNP 15, 811 01 Bratislava, IČO: 35 878 606, zrušuje pre nedostatok majetku a správcovi SKP k.s., so sídlom Palisády 33, Bratislava, nepriznáva odmenu z výťažku.
2. Súd prvej inštancie v odôvodnení o zrušení konkurzu uviedol, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. októbra 2015, vyhlásil konkurz na majetok úpadcu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 5. novembra 2015. Do funkcie správcu bol ustanovený SKP, k.s., so sídlom kancelárie Palisády 33, 811 06 Bratislava, značka správcu S1359.
3. Dňa 22. apríla 2016, doručil správca súdu prvej inštancie návrh na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku. Správca vymáhanie pohľadávky voči konateľovi úpadcu, titulom ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), posudzoval z viacerých aspektov. Konateľom úpadcu je zahraničná osoba s pobytom v Nemeckej spolkovej republike. Vymáhanie pohľadávky titulom aplikácie ust. § 11 ods. 4 ZKR, by bolo spojené so značnými nákladmi. Z vyjadrenia správcu ďalej vyplýva, že majetok úpadcu predstavuje hodnotu 1 131,75 eur, pričom výška prihlásených a zistených pohľadávok proti podstate predstavuje ku dňu podania návrhu na zrušenie konkurzu sumu 1 424,- eur. Z uvedeného má správca za preukázané, že v konkurze nie je dostatok

finančných prostriedkov, pričom pohľadávky proti podstate prevyšujú hodnotu majetku úpadcu. Podľa ust. § 102 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. ZKR, sú preto naplnené podmienky pre zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku.

4. Správca v návrhu na zrušenie konkurzu doručenom súdu prvej inštancie dňa 22. apríla 2016 ďalej uviedol, že ďalšie vedenie konkurzu si vyžaduje výdavky, a to za vedenie účtovníctva úpadcu, bankové poplatky, administratívne náklady, poplatky za poštovné. Správca bol toho názoru, že ak veriteľ bude aj naďalej trvať na vymáhaní potenciálnej pohľadávky voči konateľovi úpadcu, žiada, aby veriteľ rovnako znášal náklady takéhoto uplatňovania. Tieto náklady mu v prípade úspechu správcu budú rentované ako pohľadávka proti podstate v konkurze.

5. Súd prvej inštancie v zmysle ust. § 102 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. ZKR zistil, že úpadca vlastní majetok v hodnote 1 131,75 eur, pričom výška správcom evidovaných a zistených pohľadávok proti podstate ku dňu 22. apríla 2016 (deň doručenia návrhu na zrušenie konkurzu), predstavuje výšku v sume 1 424,- eur. S poukazom na ust. § 102 ods. 1 ZKR, preto rozhodol, že zrušuje konkurz vyhlásený na majetok úpadcu uznesením zo dňa 29. októbra 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5. novembra 2015, a to pre nedostatok majetku tohto úpadcu. Z dôvodu, že správca si neuplatnil nárok na odmenu z výťažku, súd prvej inštancie správcovi odmenu z výťažku podľa ust. § 13 až § 22 Vyhlášky MS SR č. 665/2005 Z. z., nepriznal.

6. Následne Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 24. januára 2017, č. k. 1CoKR/90/2016-235, odvolanie Ing. K.C., bytom Q., korešpondenčná adresa I., proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. septembra 2016, vydaného v konaní pod č. k. 6K/11/2015-215, odmietol.

7. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vecne správne aplikoval ust. zákona, a to ust. § 102 ods. 1 ZKR. Uviedol, že odvolanie bolo podané osobou, ktorá síce pohľadávky do konkurzného konania uplatnila prihláškou, avšak správcom boli tieto pohľadávky odvolateľa popreté v celom rozsahu. Táto skutočnosť vyplýva z obsahu spisu vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6K/11/2015, ako aj z obsahu samotného odvolania. Pohľadávky odvolateľa sú sporné, nie sú zistené, a tak odvolateľ, ako veriteľ, nemá procesné postavenie oprávnenej osoby, ktorá by mala zistené pohľadávky a mohla účinne podať odvolanie. Na takto zistenom skutkovom základe, preto odvolací súd nemohol prihladiť k dôvodom odvolania z dôvodu, že bolo podané osobou, ktorej zákon neumožňuje podať proti uzneseniu o zrušení konkurzu procesný prostriedok obrany, a to odvolanie (§ 102 ods. 4 posledná veta zákona č. 7/2005 Z. z. v platnom znení).

8. Krajský súd v Bratislave zdôraznil, že podľa § 386 písm. b/ C. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak je podané neoprávnenou osobou. Podľa ust. § 102 ods. 4 ZKR, môže podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie správca a veriteľ, ktorého zistená pohľadávka nebola čo i len z časti uspokojená. Odvolateľ podľa odvolacieho súdu, nemá procesné postavenie veriteľa so zistenou pohľadávkou v konaní vedenom súdom prvej inštancie pod sp. zn. 6K/11/2015. Preto takéto odvolanie, napadnutým uznesením, odmietol.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal Ing. K.C., bytom Q., korešpondenčná adresa I., dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom krajského súdu, mu bolo znemožnené uskutočniť jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Zároveň podľa dovolateľa, rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 písm. b/ C. s. p.).

10. Dovolateľ má za to, že do okruhu osôb oprávnených podať odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku patrí, keďže účelom zákona a použitého ustanovenia § 102 ods. 4 ZKR, bolo z okruhu osôb oprávnených podať odvolanie vyčleniť veriteľov uspokojených v plnej výške a veriteľov, ktorých návrh na určenie pravosti pohľadávky bol právoplatne zamietnutý rozhodnutím súdu a nie svojvoľným rozhodnutím správcu. V opačnom prípade, by podľa

dovolateľa správca rozhodoval o okruhu odvolateľov a zvyhodňoval by jedného veriteľa pred druhým bez akéhokoľvek reálneho podkladu, keďže faktickú právomoc o rozhodovaní o pravosti pohľadávky správca nemá, táto patrí len súdu. Pohľadávka popretá len správcom, o ktorej pravosti súd zatiaľ nerozhodol, nemôže byť podľa názoru dovolateľa automaticky považovaná za „nezistenú“ pohľadávku.

11. Ďalej dovolateľ poukázal na skutočnosť, že postavenie účastníka konania podľa § 27 ods. 1 ZKR, veriteľovi, ktorému správca poprel všetky pohľadávky, zaniká až nepodaním žaloby o určenie pravosti pohľadávky v stanovenej lehote (písm. c), jej späťvzatím (písm. f) alebo zamietnutím žaloby v celom rozsahu (písm. b). Žiaden iný spôsob tu neprichádza do úvahy. Pritom pri preštudovaní dovolateľovej incidenčnej žaloby a súvisiaceho pracovnoprávneho spisu, je podľa dovolateľa zrejmé (z právneho názoru Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6Co/327/2013), že dovolateľova pohľadávka pravá je. Dôvodom na popretie pohľadávky zo strany správcu, bolo preto len neukončené súdne konanie.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie konal podľa dovolateľa predčasne, keď odmietol jeho odvolanie ako odvolanie podané neoprávnenou osobou a nevyčkal na právoplatné rozhodnutie o incidenčnej žalobe, teda na rozhodnutie o pravosti dovolateľových pohľadávok. Pri odmietnutí odvolania totiž odvolací súd neskúmal ďalší obsah dovolateľovho odvolania. Práve týmto nesprávnym procesným postupom - vyhodnotením, že dovolateľ nie je osobou oprávnenou podať odvolanie, podľa názoru dovolateľa, odvolací súd mu neumožnil uskutočniť jeho procesné práva - právo podať odvolanie, právo na posúdenie odvolacích dôvodov a na spravodlivé a odôvodnené rozhodnutie, právo na to, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie, s ktorým nesúhlasí, bolo na základe jeho odvolania preskúmané súdom, teda odňal mu možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na spravodlivý proces.

13. Dovolateľ taktiež zdôraznil, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Ide práve o otázku, aký postup má odvolací súd zaujať pri posudzovaní dovolateľovho postavenia, resp. vo všeobecnosti ako má posudzovať postavenie - právnu legitimáciu účastníka konania, ktorý podal odvolanie v čase, keď síce podal incidenčnú žalobu, ale ešte o nej nebolo právoplatne rozhodnuté. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí aplikoval § 102 ods. 4 zákona č. 7/2005 ZKR, pričom má dovolateľ za to, že túto právnu normu odvolací súd nesprávne interpretoval a zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľ zároveň dodal, že veriteľ popretých pohľadávok o pravosti, ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté, by mal mať postavenie odlišné od veriteľa, ktorého žaloby o určenie pravosti pohľadávok boli právoplatne zamietnuté.

14. V závere dovolania dovolateľ uviedol, že jeho pohľadávka vyplýva z pracovnoprávneho sporu, ktorý začal v januári 2008. Rozhodnutie súdu o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o podanej incidenčnej žalobe má pre neho zásadný právny význam, keďže rozhodnutie súdu je dôležité aj pre posúdenie jeho žiadosti v sociálnom systéme do budúcnosti. Napokon dovolateľ upriamil pozornosť aj na § 198 ZKR, ktorý sa však podľa jeho názoru nevzťahuje na dovolacie dôvody podľa § 420 C. s. p. (Uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 31/03 zo dňa 26. februára 2003).

15. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas osoba dotknutá napadnutým rozhodnutím zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie Ing. K.C., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom Q., korešpondenčná adresa I., je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

17. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza, že dovolanie je možné podať proti rozhodnutiu odvolacieho súdu iba vtedy, ak zákon použitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Otázka prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci

najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, pričom procesný postoj dovolateľa nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť dovolacieho súdu akceptovať jeho návrhy a obsah opravného prostriedku a rozhodovať podľa nich. V opačnom prípade by najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania boli vôbec naplnené.

18. Dovolanie Ing. K.C., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom Q., bolo podané v konkurznom konaní podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v ustanovení § 196 zakotvil primerané použitie ustanovení Civilného sporového poriadku. Na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddĺžení sa tak primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak ZKR neustanovuje inak.

19. Primerané použitie všeobecného procesného predpisu znamená, že tam, kde zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako osobitný predpis určitú procesnú situáciu priamo nerieši a zároveň použitie všeobecného procesného predpisu priamo nevyklučuje, použije sa právna úprava všeobecného procesného predpisu, t. j. Civilného sporového poriadku.

20. Pokiaľ ide o použitie mimoriadnych opravných prostriedkov, v konaní vedenom podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ustanovenia § 198 ods. 1, posledná veta ZKR, dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona, nie je prípustné. Uvedené zákonné ustanovenie vylučuje, aby uznesenie vydané v konkurznom konaní, reštrukturalizačnom konaní a v konaní o oddĺžení podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii bolo podrobené dovolaciemu prieskumu najvyšším súdom v prípade podania dovolania alebo dovolania generálneho prokurátora.

21. Nakoľko zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako osobitný predpis vylučuje prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v konkurznom konaní, nemôže sa účastník konkurzného konania, domáhať prípustnosti dovolania podľa ustanovení § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku upravujúcich dovolanie (rovnako vid' aj uznesenie najvyššieho súdu z 29. marca 2017, sp. zn. 3Obdo/76/2016).

22. K tvrdeniu dovolateľa, že ustanovenie § 198 ZKR, sa nevzťahuje na dovolacie dôvody podľa § 420 C. s. p., dovolací súd uvádza, že uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. februára 2003, č. k. IV. ÚS 31/03-10, na ktoré uznesenie v dovolaní dovolateľ poukázal, rieši konkurzné konanie začaté podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. V danom prípade, prebiehalo konkurzné konanie podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Na základe uvedeného, dovolací súd nemohol tomuto argumentu dovolateľa vyhovieť, nakoľko ustanovenie § 198 ZKR, nepripúšťa iný výklad ako ten, ktorý je v ňom vyjadrený priamo a určite. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že podľa Ústavného súdu SR, je dovolanie prípustné za okolností, kedy nebolo konkurzné konanie vyhlásené, čo však nie je tento prejednávany prípad, kedy k vyhláseniu konkurzu došlo.

23. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie v danej veci smerujúce proti rozhodnutiu vydanému v konkurznom konaní, je v zmysle ustanovenia § 198 ods. 1 ZKR, neprípustné. Najvyšší súd preto dovolanie Ing. K.C., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom Q., korešpondenčná adresa I., podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

24. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.